

10/387

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

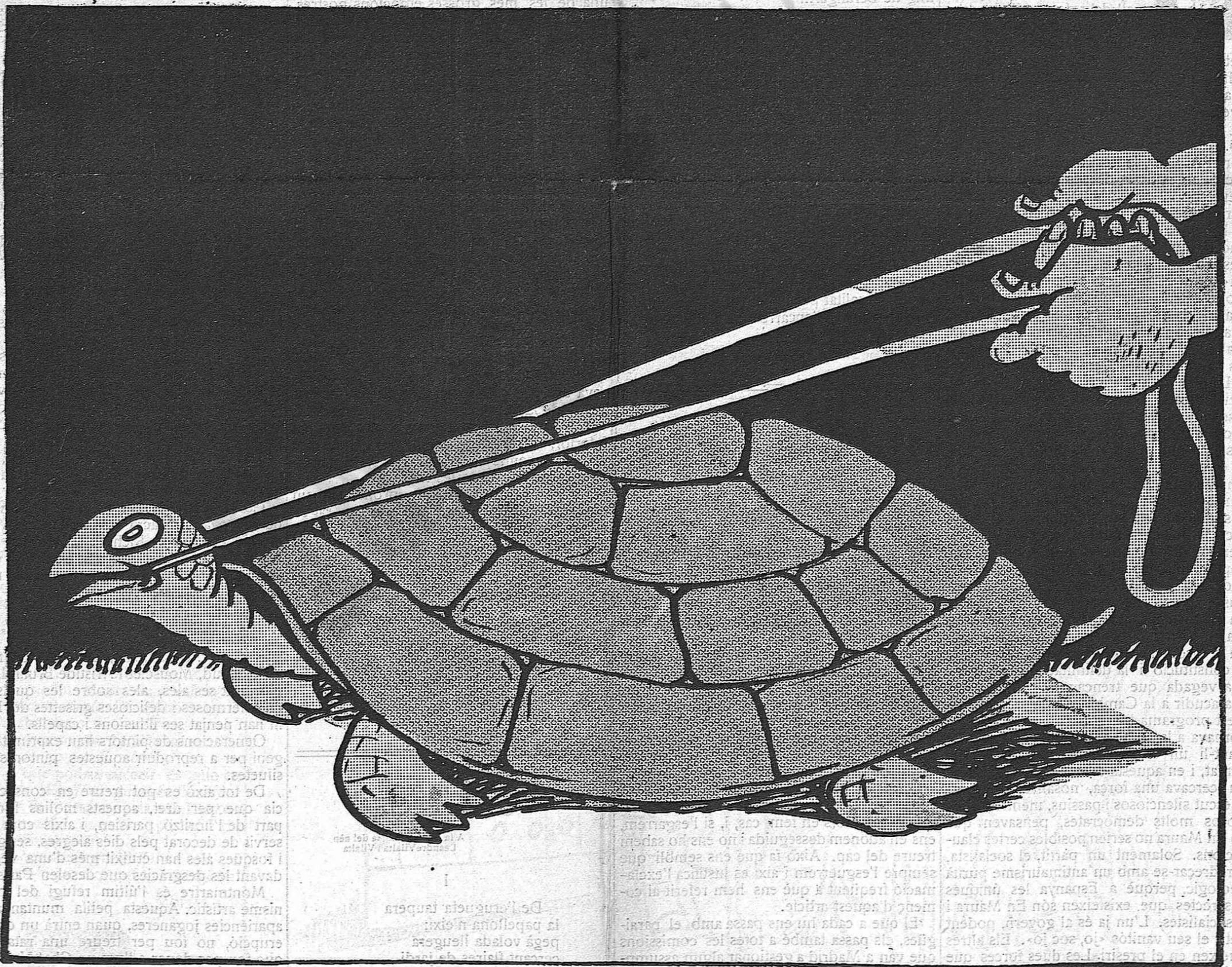
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA TORTUGA

Prou a poc a poc que he caminat sempre, només me faltava això!...

Els dos adverbis

El món dona voltes, i la política espanyola encara en dona més. En Maura és a poder. Va caure l'any 1909. Puja altra vegada l'any 1918. Nou anys d'ostracisme, durant els quals ha pronunciat mitja dotzena de discursos contradictoris i ha escrit tres mil cartes polítiques intel·ligibles.

Entorn de la nevada barba d'En Maura, els dos adjectius enemics han lliurat una batalla, Maura no! Maura sí! Aquesta batalla ha perdut als darrers temps gran part de la violència que al principi tenia. I el no i el sí ja havien perdut el sò de guerra.

Nou anys són molts anys, sobre tot per a la política espanyola. En aquests nou anys han fracassat repetidament tots els polítics del torn. I havent En Maura quedat fora del corro, com ell diu, això sol ja li ha donat prestigi. El que ha fet el prestigi de En Maura ha estat la positura. No pas la paraula ni els actes.

En Maura ha vist créixer el seu prestigi mentre no ha fet res. I avui arriba al poder en qualitat d'home providencial que ve a salvar el país. Val a dir que, al punt on les coses han arribat, i sobre tot després de les noves proeses de La Cierva, l'adveniment de Maura apareix a molta gent com la solució menys dolenta dins el desgavell del règim. Nosaltres ens guardarem prou, no obstant, d'assegurar que En Maura ha de correspondre als entusiasmes dels seus devots i a les esperances de certs sectors de l'opinió. El cor ens diu que, a Espanya, encara veurem moltes coses. La pel·lícula de ..... no és pas acabada...

MAURA

ESPRES d'una dècada de penitència torna el senyor Maura al poder. Confessem que el vell dalit de revoltada oposició agonitza contra d'ell i que el «Maura, no» si es repeteix pendrà un aire anacrònic. Solament un home que té prou empenta en l'ànima per a no subjectar-la a les contingències fugitives, esguardant la vida política des d'altituds històriques, conservarà l'irritada oposició. Aquest home, no cal dir-ho, és En Gabriel Alomar, la nostra vestal.

Però en aquesta dècada qui ha modificat el seu esperit, ¿En Maura, o nosaltres? La nostra posició era, diguem-ho així, dogmàtica. Establim l'intangibilitat de les doctrines democràtiques de la qual En Maura era el heresiàrca agressiu i ell, tan heretge, redreçava contra el poble la seva voluntat dominadora. I heu's aquí que en uns dies decisius per a la vida espanyola, quan s'extenuà arreu la claudicació civil, ell, En Maura, reivindicà per al poder la sobirania nacional sense estranyes filtracions. Restàrem una mica sorpresos. L'única virtut d'En Cánovas, el civilisme, la reivindicava En Maura com una tradició conservadora. No volia el poder mediatitzat per cap altre poder. I això que podria pendre's com una persistència de la seva egolatria, es desfà avui, acceptant el govern que abandona un antic ministre seu que havia intentat aplicar aquelles personals dominacions que an ell se li atribuïen. Existeix, doncs, un iniciament de renovació maurista. L'heretge dels dogmes populars, comença a acceptar, en el que pot, la nostra ortodòxia.

Aquest retorn d'En Maura, deu ésser per a nosaltres una exemplaritat. A la seva manera ha ostentat una abnegació i una línia recta doctrinària. Les seves idees centrals eren la dissolució del torn pacífic, el respecte a la constitució i la delimitació de poders. Cada vegada que trencava el seu aïllament per a acudir a la Cambra regia persistia en aquest programa triangular. Era desatès i se entornava a la seva solitud. Això anava organitzant-li un crèdit d'austeritat que al fi ha triomfat, i en aquests dies en els quals tot-hom cercava una força, nosaltres hem permanescut silenciosos i passius, mentre molts, inclosos molts demòcrates, pensaven que amb En Maura no serien possibles certes claudicacions. Solament un partit, el socialista, pot redreçar-se amb un antimaurisme purità i ideològic, perquè a Espanya les úniques línies rectes que existeixen són En Maura i els socialistes. L'un ja és al govern, podent repetir el seu vanitós «jo, sóc jo». Els altres segueixen en el presiri. Les dues forces que seguiran la batalla, estan ben situades. Perquè dintre de pocs dies els quatre presoners seran deslliurats i entraran en el Parlament, però la força que'ls va a empènyer a l'er-

gastula els acompanyarà. I ells, seran l'oposició d'En Maura.

Resta un punt dubtós amb l'adveniment d'En Maura. Quin home preponderarà zel del discurs de Beranga o el de la plaça de Madrid? Nosaltres, malgrat tot, creiem que el de Beranga. Si no ha regonegut les imposicions interiors i tolerarà les exteriors? Negarà aquella òrbita que va dir fatal en el míting de Beranga?...

Per a nosaltres serà sempre En Maura el adversari etern. Ens separa fins l'aversion que ens produeix el seu pensament confós i el seu verb laberíntic. Però, finalment, davant nostre existirà un enemic resistent de carn i ossos, amb el qual la lluita podrà ésser decisiva. En Maura és el darrer home de la monarquia, però també una força. Doncs bé: força contra força.

PARADOX

Compost aquest article i sense possibilitat de substitució per la peremptorietat del moment, ens arriba la nova de la renúncia d'En Maura a formar ministeri. Per això apareix; però és molt possible que demà tingui actualitat per haver tornat a rebre el senyor Maura, l'encàrrec de constituir govern.

Un programa

AMBÉ ho hem dit alguna vegada i ho hem sentit a dir a centenars de vegades a diferents persones:

—Es cosa segura: si, al sortir de casa, prenc el paraigües, als cinc minuts fa un sol que estabell.

Tant en els altres com en nosaltres mateixos té un xic de fonament la nostra queixa. Es tant inconstant la naturalesa en això del ram de l'aigua, sobre tot en aquests temps, que és molt probable encepagar-se sovint a pendre el paraigües quan està a punt de serrar-se o sortir desprevint de deu minuts abans de caure un xafec.

Per altra part, si prenem el paraigües i plou, ho conceptuem una cosa tan natural que ni tan sols en fem cas, i, si l'esgarrem, ens en adonem desseguida i no ens ho sabem treure del cap. Això fa que ens sembli que sempre l'esguerrem i així es justifica l'exclamació freqüent a què ens hem referit al començ d'aquest article.

El que a cada hu ens passa amb el paraigües, els passa també a totes les comissions que van a Madrid a gestionar algun assumpte del Govern. A l'arribar a Madrid hi ha crisi. Ha passat tantes vegades aquesta cosa, que en altres països fóra casualitat, que nosaltres ho conceptuem ja ara ben natural i

quan veiem que surt una comissió cap a la Cort ja diem:

—Hi haurà crisi. Però si era molt fàcil trobar-s'hi amb aquest contratemps abans, perquè les crisis sovintejaven, avui ja és cosa segura perquè vivim en perpètua crisi. Sembla talment que a Espanya s'estigui assajant la manera de viure sense govern, sense autoritats i sense qui mani, o manant tothom que és una de les maneres de què no mani ningú. Una mena d'anarquia però minimalista.

Ara que ha caigut En Garcia Prieto, si nosaltres manèssim donaríem el poder a En Dato i eleccions d'aquí a un mes. Escampada de diners als pagesos, nova crisi, nou govern i noves eleccions, així successivament fins que la fortuna dels vanitosos dels cebes i dels ganes anés a parar a mans del cos electoral. Això evitaria l'adopció de la vara de freixa com a mitjà d'evitar la compra de vots i constituïria una veritable política de renovació.

Per a nosaltres, aquest programa, ja pot començar des de demà mateix.

JEPH DE JESPU

El cas de Clemenceau

HEU llegit, amics, el discurs pronunciat darrerament a la Cambra dels diputats de França per M. Georges Clemenceau? Tot llegint-lo, nosaltres hem experimentat

una de les més grosses emocions nostres. Allò no és retòrica, ni oratòria, ni perfumeria parlamentària. Allò és la paraula viva, bategant. Es un discurs amb carn i sang i nervis.

El cas de Clemenceau és com un miracle. D'ençà que és al poder, sembla un altre. El sentiment de les responsabilitats l'ha convertit en un altre home. Mentre va ésser a la oposició, en aqueixos temps de guerra, se ens va fer antipàtic; i això que nosaltres sentíem pel vell lluitador una antiga i fonda simpatia. D'ençà que és al poder, les nostres simpaties per Clemenceau, no solament han reaparegut, sinó que han crescut considerablement. Es un cas miraculós en veritat, el que Clemenceau, l'orador formidable, es resisteixi ara a fer discursos, i que el terrible polemista no vulgui debats ni discussions. Davant la tragèdia del món, les paraules li semblen menyspreiables, i tot el seu amor i tota la seva ànima s'en van cap als fets. Aquell lema de *fets i no paraules*, Clemenceau l'està realitzant plenament. I tota la seva energia, tot el seu talent, els posa en l'obra de la doble defensa de la França i de la causa dels aliats: defensa contra l'enemic interior, o sigui el «boloisme», i defensa contra l'enemic exterior, o sigui el que hi ha a l'altra banda de les trinxeres.

I si no pot escapar-se de pronunciar un discurs, les paraules de Clemenceau ragen vives, fresques, joves, clares. Tal força d'acció i de voluntat i ha en elles, que tenen la mateixa vàlua que els fets. Fins s'ha transformat el seu estil d'escriptor i d'orador. Compareu, per exemple, un dels seus passats articles de *L'Homme Enchaîné* i el text de la declaració ministerial que va llegir al Parlament quan va ocupar el poder.

El miracle de Clemenceau és una altra prova, una gran prova, de la eterna joventut de França.

FULMEN

UNA FLOR

A la bona memòria del nen Leandre Vilalta i Vilalta

I

De l'erugeta taupera la papellona n'eixí; pegà volada lleugera cercant flaires de jardí.

Sabia una primavera, endevinava un matí, febrejava altruïsmes, era com un Arc de Sant Martí.

Voleia de cor a cor, cada cor era una flor cedint-li ses ambrosies, son pòlen immaterial prometent un punt final de fecundes alegries.

II

—¿Perquè després de trucar a la esperança adormida les teves flors vas deixar cadascuna adolorida?

Les gràcies del teu volar, la teva rialla exquisida, alcen els cors, fan plorar i el pensament brú, pren brida.

¡Tú que hauries ben apres les lliçons del sant Progrés, els manaments redemptors!

¡Tú que hauries batallat per la santa Llibertat que té tants fills desertors!!

III

Jo t'he vist en ton sitial; presidia ta ignocència, el teu romris perennal feia llum, donava ardència.

He vist el teu cos mortal fart de patí, alçar l'essència d'un venciment que ha fet mal pesi a un perfum de clemència...

Al teu pas breu per la vida s'ha esclatat una ferida; la flor roja de l'Amor,

la flor que en ta recordança granarà una benhaurança i eternitzarà un dolor.

J. COSTA I POMÉS

DE TERRES QUE SAGNEN

ELS MOLINS DE MONTMARTRE

Els molins de Montmartre ocupen un lloc important dins l'història de la capital. Els plànols més antics els mencionen, i no és possible fullejar un atlas posterior al segle XV, sense tocar-hi les ales d'aquests, posades com papellones a la punta del *Mons Martyrum*.

Segons la tradició, és des de la porta d'un d'aquests molins que Etienne Marcel, prebost dels marxants de París, espiava les masses que saquejaven els *faubourgs*.

Fins fa poc, tres molins s'aixecaven sobre lo alt del turó; molins decoratius, silenciosos, paralítics, sense altré dò que l'evocar sobre aquesta *mamelle du monde*, com digué còmicament Senlis, tot un passat bucòlic i primaveral.

Tan els poetes del segle de Lluís XIV, com els del segle de Lluís Felip, han cantat els molins de Montmartre.

Contemplant Regnard des de la finestra de la seva habitació del Boulevard Montmartre, cantonada Richelieu; l'horitzó dels suburbis parisiens, senyala els horts de la Grange Batelière, als quals serveix de mare la *Butte Montmartre*:

Ou de trente moulins les ailes efendues m'apprenent, chaque jour, quel vent chasse les nues.

Beranger, Desangiers, Delvaux, Colmance, Nadaud, Mousclét i Aristide Bruand, han glorificat ses ales, ales sobre les quals les més hermoses i delicioses grisettes de París hi han penjat ses il·lusions i capells.

Generacions de pintors han exprimit l'ingeni per a reproduir aquestes pintoresques siluetes.

De tot això es pot treure en consecuença que per dret, aquests molins formen part de l'horitzó parisiens, i així com han servit de decorat pels dies alegres, ses grans i fosques ales han cruixit més d'una vegada davant les desgràcies que desolen París...

Montmartre és l'últim refugi del paganisme artístic. Aquesta petita muntanya de apariències joganeres, quan entrà un cop en erupció, no fou per treure una rata, sinó que fou per donar a llum un *Chat Noir* com el diable, el qual ha senyalat amb les seves urpes l'història de París.

L'únic que queda és el que fou visitat per Etienne Marcel, nomenat allavors *Blute fin*

i conegut avui amb el nom de *Moulin de la Galette*.

L'avarícia de la gent de negocis ha petrificat la *Butte*; la vellesa ha paralytitzat amb gest de súplica les alas dels vells molins. Ells són els últims martres, les últimes víctimes.

FERRAN CAÑAMERAS

Sonata XII

La s'ha passat el divendres dels Dolors i estem acabant la setmana de Passió; demà, diumenge de Rams i desseguida a crucificar-lo i a enterrar-lo. Un cop sigui ben enterrat molt em dupto que ressuciti. Ja podran tocar les campanes ja, i tirar escopetades, em sembla que hauran de dir que «quan fou mort el combregaren». I consti que aquí no's parla per a res de Nostre Senyor Jesucrist.

Com està la teva dona? No'n saps res? Ni jo del meu germà, fa un grapat de dies que no he rebut carta, no sé si és mort o si és viu. El que m'empipa més és el no rebre diaris de Madrid i no poder parlar de política, ja que els de Barcelona fan el mut; pot-ser és millor, «cada terra fa sa guerra», fem doncs la d'aquí i no parlem de coses tristes.

I això que en deuen haver passat moltes de coses tristes, perquè els angelets s'han fet un tip de plorar que o tenien mal de ventre o feien una raresa. Quina manera de ploure cavallers. No faltarà sabó en uns quants mesos.

Els radicals estan molt empipats perquè no els han deixat celebrar el berenar en honor dels candidats derrotats. Aquesta si que és bona, felicitar als que han perdut. Jo no ho havia vist mai, ni, vos ho dic amb enveja, em sento capaç de tenir pensada tan xiròia. Es comprèn que estiguin rabiosos, i encara més que tingui ràbia En Lerroux que amb motiu del berenar hauria rebut l'homenatge d'En Domingo, d'En Layret, d'En Pignolla, etc., etc. Me'n alegro de que no els hi hagin deixat fer aquesta porqueria, perquè com sóc molt tafferan pot-ser hi hauria anat i al veure-ho vomitava la *merienda* i el dinar. De totes maneres qui deu tenir l'espina clavada al pit és el fondista que tenia la minestra encarregada. Aquest s'ha lluit, perquè *correligionario* si no menja no paga, i li haurà fomat un gèp que no et fia. ....

PLUJA MENUDA

Posat a creure gualles, creuré lo que volgueu: creuré que el carbó abunda i el pa ha baixat de preu; creuré que les Corts noves van a salvà al país; creuré que en aritmètica catorze i nou fan sis; creuré que En Sánchez Toca és manso com un xai, però amb En Romanones... perdó, no hi creuré mai.

—Vaja després de tres mesos de fadigues i suors, a pesar de lo que's dieia, al fi s'han obert les Corts.
—Li juro que la notícia no ens interessa per rē.
I els bacallaners, quan obren? Això hauriem de sabè!...

Bo!... Què passa al Senat? Què volen dir aquests crits estridents i aquesta gresca?
¿Per quin motiu els graves senadors prenen tal actitud carnavalesca?
¿A què vé aquesta rialla general que com un trò joiós de cop s'exhala?
—Es que el gran Pich i Pon està entrant a la sala.

¿Heu vist com venen, avui, les notícies telegràfiques?
D'allò, més que informació, se'n ha de di una rifada.
En Madrid parece que... (tres ratlles i mitja blanques).
La comisión acor dó... (aquí la censura talla).
Se afirma... (punts suspensius).
Hoy... (una línia borrada).
Es clà, a l'últim us canseu i exclameu, mirant en l'aire:
—¿Què dimontri voldran dir totes aquestes xarades?

L'Alba troba que estem mals; l'Alba opina que perillen el crèdit de la nació i la màquina política; l'Alba diu que ens aboquem a complicacions gravíssimes; l'Alba creu que no tenim

el Govern que'ns convidria; l'Alba està malhumorat; l'Alba veu coses molt tristes; l'Alba tem... (Naturalment!... Com que l'Alba no és ministre!...)

La festa dels Rams vinguda, els nostres infants demà cridaràn davant del temple: Obriu, que volem entrà!...
I s'agitaràn les palmes, i el lloer tremolarà i es repetirà cent voltes: Obriu, que volem entrà!...
Del dret la porta tancada tenim aquí molt temps hà.
¿Per què el poble, doncs, no crida: Obriu, que volem entrà!...

C. GUMÀ

Quan mossèn Josep tornà de les Amèriques per a fer-se càrrec del benefici que en la parròquia del Pi li havia cercat un amic de la família que estava molt bé amb el bisbe, tornà amb alguns estalvis que li proporcionaren les misses a cinc pesos; amb la cara colrada i una gàbia contenint i guardant un lloro de tots colors, últim present d'una amiga seva de confessorari.

Arribat el mossèn a Barcelona, cercà pis pels volts de Sant Sever, trobà majordona, cospà el benefici i penjà el lloro a la finestra. Aquí començà l'escàndol. Mai, mai, mai s'havia vist un lloro tan xerrameca. No el feien callar ni les campanes de la Seu. Un dia, àdhuc tocà la Tomasa, i a cada batallada ell contestava:

—Pepito mío! Un besito, Pepito! Dame la pata!

Els veïns, acostumats al silenci que donen an aquells barals les ombres del palau episcopal, la Seu, l'Institut d'Estudis i l'Econòmica d'Amics del País, primer s'escandalitzaren i després, tots consternats, pensaren en anar a trobar al senyor Reig, demanant-li que posés morrió al lloro maleit.

Entre la gent que ho trobava malament, n'ixqué un que ho trobà bé, que no sola-

ment ho trobà bé, sinó que s'enamorà de la bestiola. I un dia entre els dies, mossèn Josep se vegé sorprès per la visita d'un jove que de bones a primeres li digué:

—Vostè és l'amo del llorito?
—Jo sóc mossèn Josep.
—Josep, amo del llorito del barri.
—Sí.
—Molt bé. Quant ne vol?
—Res.
—El vui.
—Jo no li vui dar. Aquest ocell té per a mi records quasi sagrats.
—A mi m'emociona sols sentint-lo. Demani.
—Que no!
—Vaja, home, no sigui ximple.
—Ximple, diu? Pocavergonya! Sóc un sacerdot!

—No parlo al sacerdot, parlo al amo de lloro. V' vendre'!
—No!
—Mossèn Josep!...
—No!!
—Tingui caritat!...
—No!!!
—No, eh? Ja ho veurem!
—Es clar que ho veurem... i ara! Si li agraden les bèsties estranyes vagi a les feres del Parc.

—Que ja ho veurem, li he dit!
—Si no es posa ulleres!...
—Vostè no deu llegir el Glosari, ni sap lo que és la santa insistència.

—No, ni ganes!
—Doncs ja en veurà els efectes.
Se separaren, i dia i nit, d'alèshores, el pobre mossèn Josep no sentia més que el ploricó del seu veí: —Vengui'm el lloro; dongui'm el lloro; vui el lloro.

Canvià de pis, inútil; el caçador de lloros li seguí el rastre com un perdiguer. Desesperat, un dia consultà amb el *Currito* (el lloro es deia *Currito*) i li preguntà:

—Què fem?
I el lloro, que ja havia après la paraula, contestà:

—Vengui'm.
Mossèn Josep se tornà groc i després entregà el lloro al toçut.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

AQUEST NÚMERO HA SIGUT REVISAT PER LA CENSURA MILITAR

Els senyors diputats s'enfadaren perquè En Barriovero digué que allò semblava una taverna; la veritat, trobo que tenien raó, perquè tinc entès que al Congrés qui vol fer-ne cinc de la dolça té de sortir a fora. Ara que hauria estat millor que ho fés una taverna; així els diputats a l'entrar dirigint-se a En Villanueva en lloc de jurar (podrien reñegar) preguntarien:

—La taberna del laurel?
—En ella estàis caballero.
—Puedo ver al tabernero?
—Estàis hablando con él.
I En La Cierva i En Cambó farien de don Juan i don Luís i En Maura de don Diego i En Dato de don Gonzalo. Els diputats escoltarien i a l'acabar les sessions dirien:

—Pues yo apuesto por La Cierva!
—Pues yo pongo por Cambó!

Ara que el que podria succeir és que en lloc de guanyar don Juan guanyés En Francès. Perquè de pussa a pussa va el reste i s'ha de tenir present que avui per avui En Francès pot dir allò de:

—Con oro nada hay que falle.
En fi, bevem-hi per a que durí la comèdia.

MORITZ CII

Diurne de Rams

—Obriu!... Obriu!... Obriu, que volem entrar;

Arribar... i moldre un altre

—Es ben trist haver-me'n d'entornar a casa, ara que ho tenia coll avall.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 15 AL 21 DE MARÇ DE 1918

Per terra

Al front occidental, han seguit els cops de mà i les lluites de patrulles, amb violents duels d'artilleria en alguns sectors, especialment al nord de Verdun.

Al front italià, també han seguit la lluita amb el mateix caràcter.

Al front de Macedònia alguns atacs locals dels aliats, amb bon èxit.

Al front de Palestina, els anglesos han continuat desenrotllant l'èxit de la presa de Jericó, fent alguns altres avanços.

Per mar

El submarí francès *Diane* no ha tornat a la seva base, donant-se'l com a perdut.

Per l'aire

En contesta als darrers bombardejos aeris, els aliats han bombardejat les estacions carrileres, les casernes i certs establiments industrials de altres ciutats alemanyes. Entre les bombardejades darrerament hi ha Mannheim.

REPICS

'Ajuntament de Barcelona ha enviat an En García Prieto un telefonema recordant-li que Catalunya en pès li havia sol·licitat l'autonomia i l'Amnistia, a qual sol·licitut el Govern no s'havia dignat contestar.

I ara, doncs?... Què haurà contestat el senyor President, unes hores abans de la seva dimissió.

Ja s'ho poden pensar: «Presidente del Consejo a Alcalde de Barcelona—Por el tiempo que he de estar en el convento... etc.»

Uns trenta mil durets varen entrar dimarts passat a la taquilla de la plaça de toros, amb motiu de la *correguda* de beneficència.

Beneficència per a la viuda d'un torero, eil...

No's pensessin ara que els beneficis fossin per a l'Hospital del doctor Vidal Solares... o per a la Casa de Caritat.

Encara saben distingir, els organitzadors d'aqueixes festes nacionals.

Nacionals... del veïl

Sembla decidit que En Marcel·lí Domingo renunciarà la seva acta de Barcelona.

Si això és cert, En Lerroix hi guanyarà. Però si l'acta d'En Largo Caballero resta nula, qui hi guanyarà serà la «Lliga» que conquistarà un lloc més.

Don Alacandro ha montat unes oficines polítiques radicals.

Hores de despatx d'onze a una i de sis a vuit.

Quatre hores de treball al dia! Aixís ja es pot ésser oficinista.

I els altres que vagin demanant la jornada anglesa!

El rei ha cridat a don Antoni Maura.

També l'havem cridat nosaltres un grapat de vegades.

Amb la sola diferència que el rei l'ha cridat per a formar govern; i nosaltres quan el cridem és per a dir-li:

—Maura no!

A l'objecte de celebrar l'èxit de la seva darrera temporada de teatre català, s'ha organitzat, entre altres homenatges, un gran banquet dedicat a l'eminent actor Enric Borrás.

L'àpet, al qual hi assistiràn les més prestigioses personalitats del món de l'art i de les lletres, tindrà lloc en el Restaurant del Parc la vetlla del dimarts que vé, dia 26.

S'expènen tikets per a aqueixa festa, al preu de 15 pessetes, en l'Administració del nostre setmanari, Rambla del Mig, 20, llibreria.

Ha sortit el legit senador per Barcelona don Ricard Ramos.

El felicitem. Sinó per això de la senaduria, al menys se'l felicita perquè demà és la seva festa, segons el calendari: Domingo de Ramos.

Ja vindran, ja vindran més tard els dies de passió.

Diuenge passat els militars hagueren de fer-se càrrec de totes les dependències de Correus.

I a la mateixa hora, a Madrid, dimittien tots els ministres.

La situació, doncs, no podia ésser ni més crítica ni més semblant.

No hi havien ni carters... ni carteres. Veritat és que a Espanya fan més falta els primers que les segones.

Continua el temps variable; el temps i els homes. Tan aviat plou com està serè, tan prompte fa un fred que pela com una calor que torra.

Es allò que's diu: allà dalt toquen campanes, aquí baix fem el ximple.

Oi, senyor García Prieto?

En Martí i Ventosa ha dimittit el càrrec de vocal de la Comissió de Subsistències.

Naturalment, ell no vol competidors. I tractant-se de subsistències avui tot-hom n'és de vocal: Tot-hom està amb la *voca* oberta.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUETLA, carrer del Olm, número 8